

Quan no estàs a l'altura

Protestar és cansat, però imprescindible. No abaixar mai els braços és l'única manera d'assegurar que un dia no t'agafen amb els braços plegats. Per això els silencis em resulten tan cridaners, a voltes. Silenci, per exemple, de dones que esperava que defensassen la directora de TV3 o de gent de qui esperava comprensió per les dones de blanc cubanes...

Protestar és cansat, però imprescindible. No abaixar mai els braços és l'única manera d'assegurar que un dia no t'agafen amb els braços plegats. Per això els silencis em resulten tan cridaners, a voltes. Silenci, per exemple, de dones que esperava que defensassen la directora de TV3 o de gent de qui esperava comprensió per les dones de blanc cubanes... Ahir va ser un d'aquests dies estranys que van passant entre contrastos. Vaig sentir agressions a les dones de blanc cubanes, des d'una posició d'esquerres clàssica. I ho diré amb tot el respecte del món: per més dubtes que puga tenir sobre qui són o deixen de ser, no dubte gens ni mica que tenen el dret de manifestar-se i d'impugnar el govern actual de l'illa. Més i tot: crec que l'he de defensar d'una manera molt especial perquè jo sóc, em considere, d'esquerres i em semblaria molt desafortunat de reclamar la llibertat únicament per als qui pensen (o en algun moment han pensat) com jo, o de fixar la magnitud de la protesta segons el color polític de qui és objecte de la contestació. Per això em va cridar l'atenció, i molt!, que també ahir el grups feministes, les representants del feminisme o fins i tot de les dones normals i corrents, no alçaren la veu per defensar la directora de TV3 dels insults masclistes que va rebre. I em vaig imaginar, no sé si m'equivoque, però crec que no, que, si aquelles paraules les haguera dites un càrrec del PP, la reacció hauria estat diferent. Molt més bèl·lica. Miraré d'aclarir-ho amb un altre exemple: quan Aznar ens fica en la guerra de l'Irac, eixim com una riuada al carrer; en canvi, les protestes contra la guerra de l'Afganistan són nul·les. Ho observe amb estupefacció, perquè crec que cal cridar contra la guerra de l'Irac (i vaig cridar-hi tant com vaig saber), però també contra la de l'Afganistan, i que Obama s'equivoca i Zapatero també. I no arribe a entendre la raó per què la mobilització és, en l'un cas, immensa, i en l'altre, insignificant. Seguint aquest fil, ahir de bon matí, parlant amb una periodista amiga d'unes eleccions gremials recents, li comentava que ser independentista, que algú siga independentista, per mi, no era garantia de res ni pressuposava que l'hagués d'ajudar. Que, en tot cas, em resultaria d'entrada més simpàtic, però que hauria de fer com Fuster. Com Fuster que, des de Sueca, ja va canviar el vell aforisme del 'puix que parla català, donem-li glòria' per 'puix que parla català, vejam què diu'. Doncs això: vejam què diu i després ja decidirem, perquè, si vas a cegues, amb qui siga, és possible que no estigues a l'altura. Per a rematar-ho ahir a migdia vam tenir l'honor de rebre a la redacció David Grossman (vegeu la [interessant entrevista](#) que li ha fet Andreu Barnils). Fa dècades que l'lig Grossman, un home que no ha tingut, de cap manera, una vida fàcil, ni intel·lectualment ni física. Però ha estat des de fa dècades una de les veus més coherents del seu complicat país. I el seu posat tranquil però estricte, segur però obert, crític abans que res, sobretot envers els seus, però sense deixar de ser-los fidel, em sembla un espill on hauríem de mirar-nos nosaltres, sobretot quan no estem a l'altura, que em sembla que és massa sovint.

19 març 2010

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)